

Greizer Miklós és Zsófia

Vanuatu (Csendes-óceáni sziget)

Zsófia: Tizenhat-tizenhét éves lehettem, amikor elkezdtem összeírni azokat a bibliai igéket, amelyek arról szólnak, hogy mi a feladatunk keresztyénként: elmenni, hirdetni Isten szavát, elmondani a Jézusról szóló örömhírt. Néhány éven át gyűjtöttem az igeverseket, míg végül több mint nyolcvanat találtam. Huszonegy évesen eljutottam a Wycliffe Bibliafordítók nyári táborába, amelyet azoknak szerveztek, akiket érdekelt a külmiszió. Érdekes feladatokat kaptunk, amelyek által kicsit bepillanthattunk a fordítók munkájába, abba, hogy milyen gondokkal küszködnek, amikor próbálnak egy-egy bibliai részt lefordítani. Például ott, ahol sosem láttak még bárányt, hogyan lehet esetleg olyan állatot találni, amelyik a leginkább emlékeztet a bárányra. Néztünk rövidfilmeket is a fordítók és segítők munkájáról. Láttuk, milyen körülmények között élnek, és láttuk azoknak a bennszülötteknek a reakcióit is, akik életükben először hallják vagy olvassák Isten Igéjét. Mindez nagyon megérintett, és lassanként biztos lettem abban, hogy Isten engem is erre a szolgálatra akar elhívni. Amikor hazajöttem a táborból, nemsokára találkoztam Mikivel, barátok lettünk, és lelkendeztem neki a munkáról, amit a „Wycliffe-esek” végeznek, és hogy én is azt szeretném majd csinálni. A barátságunkból azután szerelem lett, és idén lesz tíz éve, hogy összeházasodtunk. Mivel házaspárként most már közösek a céljaink is, együtt vágunk bele ebbe a nagy munkába.

Miklós: Zsófi már a megismerkedésünkkel elmondta a vágyát, hogy szeretné segíteni a távoli országokban élőket abban, hogy nekik is legyen Bibliájuk a saját nyelvükön. Erről sokat beszélgettünk, és sokat imádkoztunk érte. Szerettem volna, ha Isten nekem is megmondja személyesen, hogy én is menjek. Ezért imádkoztam, és egy nap az egyik bibliai áhítatból megértettem, hogy nekem is mennem kell. Így már egy szívvel, egy lélekkel készültünk a szolgálatra. Elkezdtünk emaileket írni sok-sok országba, de főleg három kontinensre: Afrikába, Ázsiába illetve Ausztrália és Óceánia térségébe. Mindenhol nagyon kedvesen azt válaszolták, hogy az ő országukba menjünk. Sok-sok imádság után három ország maradt. Végül Vanuatu mellett döntöttünk. Gyülekezetünk lelkészével is beszéltünk, hogy ő mit szól elképzelésünkhöz, hiszen mindenkinek, aki misszióba indul, szüksége van lelkipasztorának és gyülekezetének támogatására.

Miklós és Zsófia: Először Angliában vettünk részt egy hathónapos tanfolyamon, ahol a különböző kultúrákról és nyelvészetről tanultunk, valamint a Biblia használatának módjairól. Majd Pápua Új-Guineán voltunk három hónapot, ahol már az itteni, melanéz (óceániai) életről tanultunk: többek között egy olyan faluban éltünk egy hónapig, ahol nem volt sem áram, sem folyóvíz, de még ablak és zárható ajtó sem a nádfontból készült házukon! Nyílt tűzön főztünk, a maradék ételt pedig, hűtő hűján egy szögére lógattuk a magas lábakon álló ház alatti konyharészben, hogy ne ériék el az állatok. Végül, a sok felkészülés után megérkeztünk Vanuaturra, ahol a folyamatos nyelvtanulás mellett most az a feladatunk, hogy az egyik itteni nyelven félig elkészült bibliafordítást átnézzük a helyiekkel. Jelenleg éppen a Márk evangéliuma hanganyagát vesszük fel számítógépre. Sok Igénk közül a következő igazságát sokszor tapasztaljuk életünkben és szolgálatunkban egyaránt. A János 6,44-ben Jézus mondja: „Senki sem jöhet énhozzám, csak ha az Atya vonzza.” Kívánjuk, hogy ti is megtaláljátok, hol szeretne Isten látni titeket már most és majd a későbbiekben is.